

ANZAKLI ÖMER

1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD'ye giden Dr. Ömer Musluoğlu görev yaptığı hastanede başından geçen çok enteresan bir hadiseyi şöyle anlatıyor: 1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi`den mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD`ye gitmişim. Görev yaptığım hastanede başımdan geçen ilginç bir hadise şöyledir: “Amerika`ya gittiğim ilk yıllar New York`ta Medical Center Hospital`da görev almıştım. Fakat vazifem kan almak, kan vermek, serum takmak, elektrokardiyografi çekmek gibi işler....Yeni gelmiş doktorlar hemen doğrudan hasta muayenesine, tedavisine verilmiyor. Diğer zamanlarda da laboratuarda çalışıyorum. Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam, tahminen yetmiş beş yaşlarında, “ Kan vereceğim kolunuzu açar mısınız?” dedim. Adamcağız kanserdi ve aynı zamanda kansızdı. Kolunu açtım, baktım pazusunda Türk bayrağı dövmesi var

Çok ilgimi çekti, kendisine sormadan edemedim: “ Siz Türk müsünüz?” Kaslarını yukarıya kaldırarak “ Hayır” manasına bir işaret yaptı. Ama ben hala merak ediyorum. Peki, bu kolunuzdaki Türk bayrağı nedir? “Aldırma öylesine bir şey işte.” dedi. Ben yine ısrarla: “Fakat benim için bu çok önemli, çünkü bu benim milletimin bayrağı, benim bayrağım.” dedim. Bu söz üzerine gözlerini açtı. Derin derin yüzüme baktı ve mırıltı halinde sordu: “ Siz Türk müsünüz?” – “Evet Türk`üm.”

İhtiyar gözlerime tanıdık bir göz arıyor gibi baktı. Anlatmaya başladı: Yıl 1915. Çanakkale diye bir yer var Türkiye`de. Orada savaşmak üzere bütün Hristiyan devletlerden asker topluyorlardı. Ben, Avustralya Anzaklarındandım. İngilizler bizi toplayıp dediler ki: “ Barbar Türkler Hristiyan dünyasını yakıp yıkacaklar. Bütün dünya o barbarlara karşı cephe açmış durumda. Birlik olup üzerlerine gideceğiz. Bu savaş çok önemlidir.” Biz de inandık sözlerine ve savaşmak isteyenler arasına katıldık.

Beynimizi yıkayan İngilizler Türklere karşı Topladığı askerlerin tamamını Çanakkale`ye sevk ediyormuş. Bizi gemilere doldurup Mısır`a getirdiler, orada birkaç ay talim gördük, sonra da bizi alıp Çanakkale`ye getirdiler. Savaşın şiddetini ben ilk orada gördüm. Öyle ki denize düşen güller suları metrelerce yukarı fıskırtıyor, gökyüzünde havai fişekler geceyi gündüze çeviriyordu. Her taarruzda bizden de Türklere de yüzlerce insan hayatının baharında can veriyordu. Fakat biz hepimiz Türklereki gayret ve cesareti gördükçe şaşırıyorduk. Teknolojik yönden çok üstün olduğumuz gibi sayı bakımından da fazlaydık. Peki, onlara bu cesaret ve kuvveti veren şey neydi? İlk başlarda zannediyordum ki İngilizlerin bize anlattığı gibi Türklere barbarlıktan böyle saldırıyorlar. Meğer bu barbarlıktan değil yüreklerindeki vatan sevgisinden kaynaklanıyormuş.

Biz karaya çıktık. Taarruz edeceğiz, bizi püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz, bizi yine püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Derken böyle bir taarruzda başımdan yediğim bir dipçik darbesiyle kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda kendimi yabancı insanların arasında buldum. Nasıl korktuğumu anlatamam. İngilizler bize Türklere barbar, vahşi kimseler olarak tanıttı ya...Ama dikkat ettim, bana hiç de öfkeli bakmıyorlar, yaralarımı sarmışlar. İyice kendime gelince bu defa çantalarında bulunan yiyeceklerinden ikram ettiler bana. İyi biliyorum ki onların yiyecekleri çok çok azdı. Bu haldeyken bile kendileri yemeyip bana ikram ediyorlardı. Şoke oldum doğrusu. Dedim ki kendi kendime: 'Bu adamlar isteseler beni şu anda öldürürler ama öldürmüyorlar, Beni doyuruyorlar. Veyahut isteseler önceden öldürebilirlerdi. Hâlbuki beni cephenin gerisine götürdüler. Biz esirlere misafir gibi davranıyorlardı.

Bu duygularla "Yazıklar olsun bana!" dedim. Böyle asil insanlarla ben niye savaşıyorum, niye savaşmaya gelmişim? Bu İngiliz milleti ne yalancıymış, ne kadar Türk düşmanıymış diyerek pişman oldum. Ama bu pişmanlığım fayda etmiyor ki. Bu iyiliğe karşı ne yapsam diye düşündüm durdum günlerce. Nihayet bizi serbest bıraktılar. Memleketime döndüm. İşte memlekette Türk milletini ömür boyu unutmamak için koluma bu Türk bayrağı dövmesini yaptırdım. Bu bayrağın esrarı bu işte. Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken o devam etti: " Talihin cilvesine bakın ki o zaman ölmek üzereyken yaralarımı iyileştirerek sıhate kavuşmama çaba sarf eden Türklereydi. Şimdi de Amerika gibi bir yerde yıllar sonra yine iyileştirmeye çaba sarf eden bir Türk" ne garip değil mi? Avustralya`dan Amerika`ya gelirken bir Türk ile böyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Siz Türklere gerçekten çok merhametli insanlarsınız. Bizi hep kandırmışlar,

buna bütün kalbimle inanıyorum. Bu sözlerin ardından nemli gözlerle “ Bana adınızı söyler misiniz?” dedi.

“Ömer” cevabını verdim. Merakla tekrar sordu: “Peki niçin Ömer ismini vermişler sana?”

-Babam Müslümanların ikinci halifesinin isminden ilham alarak bana Ömer adını vermiş.

-Senin adın Müslüman adı mı? Ben, “Evet, Müslüman adı.” deyince yüzüme baktı, doğrulamak istedi. Onun yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki: “Senin adın güzelmiş. Benim adım şimdiye kadar Josef Miller`di şimdiden sonra “Anzaklı Ömer” olsun. “ Olsun dedim.”

-Peki, hekim beni Müslüman eder misin? Müslüman olmak zor mu? Şaşırdım, nasıl da birdenbire Müslüman olmaya karar vermişti? Meğer o bunu hep düşünüyormuş da kimseyle konuşup sormadığı için gerçekleştirememiş. “Tabii” dedim. Müslüman olmak çok kolay. Sonra kendisine imanın ve İslam`in şartlarını anlattım, kabul etti. Hem kelime-i Şahadet getiriyor, hem de ağlıyordu. Mırıldandı: ‘Siz Müslümanlar tespih çekersiniz, bana da bir tespih bulsan da ben de yattığım yerden tesbih çekerek Allah’ı ansam olur mu?’

Bu sözden de anladım ki dedelerimiz savaş esnasında Allah'ı zikretmeyi ihmal etmiyormuş. Sonrasında bir tespih bularak kendisine getirdim. Hasta yatağında tespih çekiyor, biz de tedavisiyle ilgileniyorduk. Bir gün yanına gittiğimde samimi bir şekilde rica etti: " Beni yalnız bırakma olur mu?"

-Ne gibi Ömer amca?

-Ara sıra gel de bana İslam'ı anlat!

Sen çok güzel şeylerden bahsediyorsun. O sözleri duydukça kalbim ferahlıyor. O günden sonra her gün yanına gittim, bildiğim kadarıyla dinimizi anlattım. Fakat günden güne eriyip tükeniyordu. Kaç gün geçti tam hatırlamıyorum, hastanenin genel hoparlöründen bir anons duydum: "Doktor Ömer, lütfen, 217 numaralı odaya gelin!" Hemen yukarı çıktım. Ömer amcanın odasına vardığımda gördüğüm manzara aynen şöyleydi:

Sağ elinde tespih, açık duran sol kolunun pazusunda dövme Türk bayrağı, göğsünde imanıla koskoca Anzaklı Ömer son anlarını yaşıyordu. Hemen başucuna oturdum, kendisine kelime-i şahadet söylettim, o şekilde kucağımda ruhunu teslim etti...

Ne yalan söyleyeyim ağladım, ağladım, ağladım...

Bu gerçekler bizlere dedelerimizin Çanakkale’de savaşırken bile tesbihi bırakmadıklarını, esirlerine iyi muamele yaparak örnek İslam ahlakını göstermişlerdir. Biz torunlarına düşen onların gerçek hayatlarını iyi öğrenip onlara yakışır torun olmaktır.